

РЕШЕНИЕ

№ 2405

гр. С., 23.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. ИВАНОВА ПЕНОВА като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20231110203160 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на В. В. В., ЕГН *****, с адрес в гр.С., ул.“С.К.“ XXXXXX, чрез адв.В. Н., срещу Наказателно постановление № НП – ПБЗН – СД0 – 110/07.12.2022 г., издадено от Директор на Столична дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ (СДПБЗН), с което на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 53, ал. 2 ЗАНН, чл. 24, ал. 3 от Наредба 8121з-882 от 25.11.2014 г. за реда за осъществяване на държавен противопожарен контрол и чл. 265, ал. 1 от ЗМВР за нарушение на чл. 23а, т. 1, вр. чл. 21, ал. 3 и чл. 5, т. 3 от Наредба № 8121з-647 от 01.10.2014 г. за правилата и нормите за пожарна безопасност при експлоатация на обектите.

В жалбата се релевират пространни доводи в подкрепа на обстоятелството, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно и неправилно поради противоречие с материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и поради несъответствие с целта на закона. Конкретно се поддържа, че неправилно и незаконосъобразно актосъставителят и наказващият орган са преценили, че отговорно лице е именно жалбоподателят. Сочи се, че съгласно разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от

ЗАНН административнонаказателната отговорност може да бъде реализирана единствено в случаите, когато по безспорен начин бъде установено извършването на нарушението, самоличността на извършителя и неговата вина, а в конкретния случай и при стриктно спазване на разпоредбите на чл. 6, т. 1, във вр. с чл. 9 и чл. 11 от Наредба № 8121з-647 от 1 октомври 2014 г. за правилата и нормите за пожарна безопасност при експлоатация на обектите /обн. ДВ, бр. 89 от 2014 г./, извършването на описаното в АУАН и НП деяние в обекта, находящ се в гр.С. на ул. „XXXXXXXXX“, не може да бъде вменено във вина на жалбоподателя, тъй като стопанисването на обекта не го прави негов собственик или ръководител. На следващо място се навежда, че в случая деянието, за което е санкциониран жалбоподателят по чл. 21, ал. 3 от Наредбата не е описано в пълнота и предпоставя неяснота в основанията за ангажиране на отговорността на жалбоподателя, което по същността си е довело до ограничаване на правото на защита. Отделно от това, и в АУАН и в НП, в нарушение на чл. 42, т. 3 и на чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗАНН липсвало посочване на датата, на която е прието че е извършено нарушението, а тъй като липсва и информация, какъв е срокът, в който е следвало да бъде обслужен вътрешният пожарен кран - тази дата остава и напълно неопределяема. Посочването единствено на дата на извършване на проверката няма как да бъде сметена за дата на извършване на нарушението.

Независимо от изложеното се поддържа, че административното нарушение винаги е конкретен акт, поради което не може да бъде формулирано абстрактно чрез възпроизвеждане на съдържанието на дадена правна норма, поради което и АУАН и НП трябва да съдържат словесно описание на нарушението, което изискване е самостоятелно и отделно от задължението на наказващия орган да посочи нарушената правна норма - чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Сочи се, че в случая лаконичността на актосъставителя и на наказващия орган създава неяснота, която нарушава правото на защита на наказаното лице да разбере административнонаказателното обвинение, респ. невъзможността да се определи по недвусмислен начин предметът на доказване, което е в правомощията единствено на наказващия орган и който не може да бъде допълван или извеждан по тълкувателен път от съда и наказаното лице. При липса на каквато и да е конкретизация се сочи, че наказаното лице не може да упражнява правото си на защита, тъй като е поставено в невъзможност да

прави искания, бележки и възражения. Още по-малко предметът на доказване може да бъде определен въз основа на събраните по делото доказателства, тъй като последните имат значение единствено за обосноваването на административнонаказателното обвинение, но не и за очертаване на неговите фактически и юридически рамки. Приема се, че неопределеният предмет на доказване не позволява да бъдат установени факти, респ. да бъдат събрани, проверени и обсъдени доказателствата, относими към наличието на материалноправните предпоставки за налагане на процесното наказание - онези факти от обективната действителност, които субсумирани под съответната правна норма сочат на извършване на определено административно нарушение, тъй като е логически невъзможно да се установява нещо, което не е очертано с конкретни индивидуализиращи белези.

Отделно от изложеното се поддържа, че наказващият орган е приложил неправилно закона, тъй като наложеното наказание е явно несправедливо и несъобразено с материалния закон поради наличие на хипотезата на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените съображения се релевира искане към съда за отмяна на наказателното постановление изцяло.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Н. с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. Процесуалният представител поддържа жалбата изцяло по изложените в същата съображения. В дадения ход по същество моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено. Претендират се сторените в производството разноси за адвокатско възнаграждение.

Административнонаказващият орган се представлява от пълномощник Г.Д. – началник на Седна Районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Столична дирекция ПБЗН при ГДПБЗН - МВР, който изразява становище за неоснователност на подадената жалба и за потвърждаване на обжалваното НП, като правилно и законосъобразно.

Депозираната жалба срещу процесното НП е процесуално допустима, доколкото е подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирано лице и срещу акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол.

Софийски районен съд, след като обсъди доводите в същата, както и събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбите на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира следното:

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема следната фактическа обстановка:

На 14.10.2022 г. била извършена проверка от служители към Седма районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Столична дирекция ПБЗН при ГДПБЗН – МВР в обект „Н.Б.Т.“, находящ се в гр.С., ж.к. „С.“, ул.“XXXXXXXX“ пред бл. ХХХ, стопанисван от „XXXXXXXX“ ЕООД, с управител В. В. В.. В хода проверката било установено, че жалбоподателят В. В. В. експлоатира обекта, като на наличните пожаротехнически средства за първоначално пожарогасене, а именно 2 бр.водни пожарогасителя от 9 л., 1 бр. прахов пожарогасител от 6 кг. и един пожарогасител СО2 от 5 кг., намиращи се в подземния етаж на „Н.Б.Т.“, находящ се в гр.С., ж.к. „С.“, ул.“XXXXXXXX“ пред бл. ХХХ, не било извършено техническо обслужване в срок, видно от поставения върху тях стикер с отбелязана дата на последно извършено техническо обслужване – 04.06.2020 г.

За констатираното нарушение свидетелят К. Г. Г., на длъжност „инспектор IV степен“ в сектор ДПК и ПД към Седма РСПБЗН при СДПБЗН, съставила акт за установяване на административно нарушение № АУАН – ПБЗН – СД – 7 – 9 – 12/14.10.2022 г. срещу В. В. В. за нарушение на чл. 21, ал. 3, вр. чл. 5, т. 3 от Наредба № 8121з-647 от 01.10.2014 г. за правилата и нормите за пожарна безопасност при експлоатация на обектите.

Актът бил съставен в присъствието на свидетелите П.Г.П. и Н.А.П. и предявен на нарушителя, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал без възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не били депозиран конкретни писмени възражения срещу констатациите в АУАН.

Въз основа на АУАН е издадено и атакуваното Наказателно постановление № № НП – ПБЗН – СД0 – 110/07.12.2022 г., издадено от Директор на Столична дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ (СДПБЗН), с което на жалбоподателя е наложено

административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 53, ал. 2 ЗАНН, чл. 24, ал. 3 от Наредба 8121з-882 от 25.11.2014 г. за реда за осъществяване на държавен противопожарен контрол и чл. 265, ал. 1 от ЗМВР за нарушение на чл. 23а, т. 1, вр. чл. 21, ал. 3 и чл. 5, т. 3 от Наредба № 8121з-647 от 01.10.2014 г. за правилата и нормите за пожарна безопасност при експлоатация на обектите.

Препис от наказателното постановление бил връчен на въззивника на 31.01.2023 г. лично и срещу подпис, който в законоустановения срок подал жалба срещу последното, която инициирала настоящото производство.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН; както и гласните доказателствени средства – показанията на свидетеля – актосъставител К. Г. Г..

Съдът кредитира цитираната доказателствена съвкупност, доколкото същата е еднопосочна, а и между страните няма спор по отношение на правнорелевантните факти, като е налице спор относно приложимото право.

От показанията на св. К. Г. Г. се установяват обстоятелствата по извършената проверка, направените фактически констатации и съставянето на АУАН. Съдът извърши внимателна преценка на тези гласни доказателствени средства, като намери, че същите са обективни, логични и поначало непротиворечиви, от тях се установяват констатираните обстоятелства при проверката, твърдяното нарушение с неговите фактически характеристики, както и обстоятелствата по съставянето на АУАН. Показанията на свидетеля К. Г. представляват пряк източник на доказателствена информация, доколкото същата като актосъставител е възприела възпроизведените от нея в административнонаказателното производство фактически обстоятелства, като съдът се довери на показанията ѝ и ги кредитира изцяло.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно изясняване на обстоятелствата по процесния случай, включително и за проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът постави същите в основата на доказателствените си изводи.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави

следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Същата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице и е насочена срещу административнонаказателен акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол.

Съгласно разпоредбата на [чл. 63, ал. 1 от ЗАНН](#) в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от [чл. 314, ал.1 от НПК](#), вр. [чл. 84 от ЗАНН](#).

На първо място настоящият съдебен състав намира, че както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни държавни органи, в рамките на предоставените им правомощия, като са спазени изискванията за материална и местна компетентност.

Въпреки тези констатации обаче съдът счита, че наказателното постановление следва да бъде отменено поради съществени процесуални нарушения, изразяващи се в грешно определяне на датата на нарушението от страна на наказващия орган.

Съгласно разпоредбата на чл. 23а, т. 1 от Наредбата при експлоатация на обектите не се разрешава носимите и возимите пожарогасители, с които са оборудвани обектите, да не са технически обслужени, презаредени и хидростатично изпитани, съгласно чл. 21, ал. 3 и 4. От своя страна разпоредбата на чл. 21, ал. 3 от Наредбата сочи, че техническото обслужване, презареждането и хидростатичното изпитване на устойчивост на налягане на носимите и возимите пожарогасители се извършват в съответствие с инструкциите за експлоатация на производителя и при спазване на изискванията по т. 4. 3, 4. 4 и 5 от СД ISO/TS 11602-2: 2015, а ал. 4 предвжда, че техническото обслужване, презареждането и хидростатичното изпитване на устойчивост на налягане на носимите и возимите пожарогасители се извършват от търговци, получили разрешение за осъществяване на тази дейност по реда на ЗМВР. На последно място, разпоредбата на чл. 5, т. 3 от Наредбата определя субекта на задълженията, като сочи, че собствениците или ръководителите на обектите носят отговорност за поддържане в изправно

състояние, осъществяване на контрол и извършване на техническо обслужване, презареждане и хидростатично изпитване на устойчивост на налягане на пожарогасителите, съгласно чл. 21 и 23.

В конкретния случай и в противоречие с чл. 42, т. 3 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, в АУАН и в НП наказващият орган погрешно е приел, че нарушението е извършено на 14.10.2022 г. (датата на осъществяване на проверката от компетентните контроли органи и представляваща дата на установяване на нарушението). В случая АНО твърди да е налице административно нарушение, което се осъществява чрез бездействие. Макар и да има продължителен характер, поради своето естество, нарушението чрез бездействие има начален и краен момент. В конкретния случай осъществяването на нарушението чрез бездействие е започнало на деня, следващ този, на който изтича срокът за изпълнение. Този ден е следвало да бъде посочен в АУАН и НП като дата на начало на извършване на нарушението.

Административното нарушение, предмет на НП, се изразява в неизпълнение на скрепено със срок законово задължение и се осъществява чрез бездействие. Датата на извършване на нарушението е датата, следваща последния ден от срока за изпълнение на задължението. Нарушението е извършено в първия ден след изтичането на срока и създава трайно противоправно състояние /продължено нарушение/. В случая, продълженото нарушение е извършено юридически на конкретна дата - датата след изтичането на законовия срок, в който е следвало да се осъществи техническо обслужване. Касае се за нарушение, чието изпълнително деяние е под формата на бездействие и същото следва да се характеризира с начален момент – денят след срока за изпълнение на задължението до краен такъв, в който нарушението е довършено или констатирано. От това, че нарушението е продължено не следва обаче, че датата на нарушението не е съществена част от административнонаказателното обвинение. Затова тук следва да се посочи първо, че чл. 53, ал. 2 ЗАНН касае само нередовност в АУАН, но не и в НП. Второ, датата на нарушението не е сред нередовностите, които могат да бъдат надлежно преодолені чрез правилото на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Следователно, грешното посочване на датата на извършване на нарушението в АУАН и в НП е в нарушение на изискванията чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Процесуалният пропуск е съществен, защото в хода на съдебното следствие не могат да се

установяват факти, с които да се допълва, коригира или конкретизира административнонаказателното обвинение. Касае се за правораздавателна административнонаказателна дейност, която е изцяло подчинена на ЗАНН, а за неуредените случаи - на НК и НПК (на основание препращащите норми на чл. 11 и чл. 84 ЗАНН). Допуснатият порок несъмнено нарушава правото на защита на санкционираното лице да разбере административнонаказателното обвинение, респ. води до невъзможност да се определи по недвусмислен начин предметът на доказване /чл. 102 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН/, което е в правомощията единствено на административнонаказващия орган.

Съобразно гореизложеното, в административнонаказателното производство е било допуснато съществено процесуално нарушение от категорията на абсолютните, което е неотстранимо и на това основание атакуваното наказателно постановление подлежи на отмяна /в този смисъл Решение № 1698 от 9.03.2020 г. на АдмС - С. по адм.д. № 141/2020 г., Решение № 7699 от 9.12.2015 г. на АдмС - С. по адм. д. № 9008/2015 г., Решение № 2922 от 28.04.2016 г. на АдмС - С. по адм. д. № 12447/2015 г., Решение № 3614 от 04.06.2021 г. по к. а. н. д. 3327/2021 по описа на АССГ 11-ти касационен състав и други/. Неспазването на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН е винаги съществено нарушение, доколкото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице, а също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

Нещо повече, неправилното определяне на датата на нарушението пречи да се определи началният момент, от който започват да текат сроковете по чл. 34 ЗАНН и абсолютната погасителна давност за административнонаказателното преследване.

Ето защо обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено на посоченото основание, като обсъждането на останалите въпроси и доводи релевирани от страните, които иначе биха се явили релевантни за делото, се явява безпредметно.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № НП – ПБЗН – СД0 – 110/07.12.2022 г., издадено от Директор на Столична дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ (СДПБЗН), с което на жалбоподателя В. В. В. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 53, ал. 2 ЗАНН, чл. 24, ал. 3 от Наредба 8121з-882 от 25.11.2014 г. за реда за осъществяване на държавен противопожарен контрол и чл. 265, ал. 1 от ЗМВР за нарушение на чл. 23а, т. 1, вр. чл. 21, ал. 3 и чл. 5, т. 3 от Наредба № 8121з-647 от 01.10.2014 г. за правилата и нормите за пожарна безопасност при експлоатация на обектите.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. С. на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____